

JUSTITISMINISTERIET

Administrationsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 30. marts 2012
Kontor: Økonomikontoret
Sagsbeh: Cecilie Maarbjerg Qvist
Sagsnr.: 2012-0030-0677
Dok.: 370705

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 565 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 9. marts 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karsten Lauritzen (V).

Morten Bødskov

/

Rikke Freil Laulund

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 565 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren oplyse, om udgifterne til behandling efter Bekendtgørelse om sundhedsmæssig bistand til indsatte i kriminalforsorgens institutioners § 15 på nogen måde søges dækket/inddrevet efter den indsatte løsladelse?”

Svar:

Reglerne om indsatte ret til tandbehandling under indsættelse i kriminalforsorgens institutioner fremgår af §§ 15-16 i bekendtgørelse nr. 374 af 17. maj 2001 om sundhedsmæssig bistand til indsatte i kriminalforsorgens institutioner.

Af bekendtgørelsens § 15, stk. 1, fremgår, at indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring og skal opholde sig i institution under kriminalforsorgen i 3 måneder eller derover, har ret til den tandbehandling, hvortil der ydes tilskud af den offentlige sygesikring, til tandbehandling omfattende aftagelig protese og den nødvendige lokalbedøvelse i tilknytning hertil.

Andre indsatte, herunder varetægtsarrestanter, har efter bestemmelsens stk. 2 ret til nødbehandling, dvs. tandbehandling som ikke kan udsættes til efter den indsatte løsladelse.

I bekendtgørelsens § 16 er det fastsat, at det er institutionen (kriminalforsorgen), der afholder udgiften til tandbehandling. Det er dog en forudsætning, at udgiften ikke afholdes af den offentlige sygesikring, og at den indsatte ikke selv har midler til at afholde udgiften. Endvidere er det en forudsætning, at tandbehandlingen efter en tandlægefaglig vurdering er rimelig i forhold til den pågældendes tandstatus ved indsættelsen, at det efter en tandlægefaglig vurdering findes påkrævet at udføre behandlingen, og at behandlingen ikke uden ulempe kan afvente den indsatte løsladelse.

Endelig er det i bekendtgørelsens § 17 fastsat, at institutionen helt eller delvist kan afholde udgiften til behandling i videre omfang, hvis der er tandlægefaglig indikation herfor, og ganske særlige behandlingsmæssige eller pædagogiske grunde i det enkelte tilfælde taler herfor.

Hvis institutionen bestemmer, at den indsatte helt eller delvist skal afholde udgiften til tandlægebehandling, jf. de ovenfor anførte regler, vil beløbet blive opkrævet hos den indsatte under afsoningen – ofte i form af en afdragsordning.

Efter en forespørgsel til nogle institutioner har Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyst, at en sådan afdragsordning typisk vil blive afpasset, således at beløbet er betalt ved løsladelsen. Hvis der resterer et ubetalt beløb, når den indsatte løslades, er der mulighed for at søge dette inddrevet via inddrivelsesmyndigheden i SKAT. Det forekommer meget sjældent, at der er beløb til inddrivelse via inddrivelsesmyndigheden.